

sig, at en stor Del af Arbejderne ikke kunde tjene en rimelig Dagløn ved dette Arbejde, valgte Skovrideren imidlertid at gaa den Vej, jeg havde antydte: at udbetale dem Daglønnen, da Arbejdet var forbi, til Trods for at Arbejderne ikke havde indtjent den gennem Akkord. Men alt dette kunde have været sparet, hvis Skovrideren havde stillet sig paa det Standpunkt, som en privat Arbejdsgiver vilde have stillet sig paa, og ladet være med at indtage dette ophøjede Stade: ikke at kunne tænke sig at sætte sig i Forbindelse med Arbejderne og tale med dem om, hvorvidt de Arbejds- og Lønvilkaar, der blev budt dem for det paagældende Arbejde, ogsaa kunde siges at være rimelige.

Det er muligt, at den højtærede Landbrugsminister og Skovdirektoratet ikke er bekendte med, at der nu og da er saa stor Utilfredshed med de Vilkaar, hvorunder der mange Gange maa arbejdes i Statsskovene, og det er ret forklarligt, thi i Henhold til den kongelige Anordning, jeg nævnede før, er Forholdet det, at Hegnsmænd, Skovløbere og fast ansatte Skovarbejdere antages og afskediges af Skovrideren, og i § 29 i den samme Anordning hedder det: „De nævnte Betjente er undergivne Skovriders Myndighed og har igennem ham at indsende deres Andragender, Besværinger eller andre Henvendelser af enhver Art til Direktoratet eller Landbrugsministeriet“. Altsaa, de paagældende antages af Skovrideren og kan afskediges af ham, og hvis de har noget at klage over, har de at lade deres Klage gaa til Skovrideren, som saa skal fremsende den til Direktoratet eller Landbrugsministeriet. Naar disse Mennesker nu i den Grad er afhængige af Skovrideren, vil man kunne forstaa, at de betænker sig mere end een Gang paa at fremsende en Klage, som Skovrideren skal videresende. Det forekommer mig derfor, det var paa Tide, at Bestemmelser af den Art blev ændret. Af de øvrige Statsvirksomheder er det forlængst anerkendt, at Arbejdernes Organisationer gennem deres Tillidsmænd bør have Indflydelse paa Løn- og Arbejdsvilkaarene indenfor de paagældende Virksomheder, og det forekommer mig, at man nødvendigvis maa give Forstsvæsenets Tjenestemænd og Arbejdere en lignende Ret; der er ingen Rimelighed i at opretholde en Ordning som den nuværende. Den højtærede Landbrugsminister er jo en overordentlig elskværdig Mand, som netop ikke hænger sig i bureaukratiske Bestemmelser, som netop har vist, at han gerne

vil høre enhver, som har noget at besvære sig over, og som aldrig har stillet den Slags Skranker op, og jeg haaber derfor, at han hurtigst muligt vil sørge for at faa de her omtalte Bestemmelser ændret.

For øvrigt er jeg den højtærede Landbrugsminister meget taknemmelig for de Ændringer vedrørende Lønforholdene indenfor Statsskovvæsenet, som har fundet Sted. Det givne Dyrtdstillæg har vakt stor Glæde blandt Skovarbejderne, og den nye Ordning, som nu er truffet, har i mangt og meget rettet paa de Forhold, som gentagne Gange er blevet kritiseret her i Tinget. Der er dog et Omraade, hvor jeg gerne vil henstille til den højtærede Landbrugsminister at indføre en Ændring i den nye Ordning, nemlig at gennemføre — naar noget tilsvarende gennemføres i de andre Etater — 8 Timers-Arbejdsdag ogsaa for Arbejderne i Statsskovene. For Vintermaanederne er det indført i Statsskovene, men for Sommermaanederne ikke. Forsaavidt den Ordning indføres ved de andre Etater, haaber jeg, at den højtærede Landbrugsminister vil være villig til at indføre den ogsaa for Skovvæsenets Vedkommende.

Jeg vil dernæst henstille til Lønningskommissionen, om den vil medvirke til, at navnlig Lønningsforholdene indenfor Forstsvæsenet maa blive jævnstillet med, hvad der er Tilfældet i de andre Etater. Den nuværende Ordning er højst uheldig, og det gælder lige fra Skovriderne og ned efter for Skovfogder, Hegnsmænd og Skovarbejdere. Det er ikke nogen tilsvarende Lønning, Skovriderne faar, og endnu mindre tidssvarende er det, at en saadan Skovrider i mange Aar har maattet gaa som Forstassistent for en meget ringe Løn. Det forekommer mig, at disse Løn-satser burde ændres. Det samme gælder om Skovfogderne, som ikke kan opnaa at blive Skovfogder før i en Alder af nogle og tredive Aar. De faar da en Begyndelsesløn paa 800 Kr. plus Bolig og Jordlod eller, hvis de ikke faar Jordlod, 400 Kr. for Afsavn af Jord, altsaa i alt en Begyndelsesløn af 1 200 Kr. i en Alder af 33—34 Aar. Lønningskommissionen bør efter min Mening tage kraftigt fat paa at bringe hele dette Forhold i Overensstemmelse med Forholdene indenfor de øvrige Etater. Det gælder ikke mindst for Hegnsmænd og Skovløbere. Disse sidste faar som oftest en Løn paa et Par Hundrede Kroner, og Resten skal de tjene ved Arbejde i Skovene. Det fore-